

Графица-та. О Голосе, Голосе, да бъдешъ проклетъ и отъ Бога и отъ хора-та, — какво да права сега Берто мол?

Берта. А чи и азъ за това съмъ дошла при васъ съ опасность на животъ-тъ си а, да ви донесъ ужасенъ гласъ и да ви попытамъ, щете ли да пишете и авлавате нѣщо на ваши-тъ родители или на Господинъ Графа за невиность-тъ си, догдѣ не е часъ-тъ ахъ жалостия-тъ и пре ужасны-тъ часъ дошелъ.

Графица-та. Иди, любезна Берто мол, иди и ми донеси свещъ, перо, книгъ и мѣстило (*Берта отважда, а Геновева клеква на колѣны*). Създательо на сички-тъ твари, на тебѣ са прерѣчвамъ; — прости ми грѣхове-тъ, отче светый, прійми и мож-тъ душъ и на чедо-то ми. — — — Ахъ — сега ще удари послѣдны-тъ часъ. О сладкій свете! — зеръ да са раздѣлъж отъ тебе? — О сладчайшіи ми родители! никоги вече нещете прегърна вашъ Геновевъ. — О супруже мой! зеръ можешъ да бъдешъ тѣй немплостивъ, и твою Геновевъ, коя те гли за честь и вѣрность, да предадешъ на ужасна смъртъ, — зеръ не искашь да видишь нито чедото си, кое-то е майка въ утробъ-тъ си носила 9 мѣсеца, и въ тѣзи ужаснъ и страховитъ тмницъ го родила, съсъ сухъ хлѣбецъ го хранила и съ студенъ водицъ къпала. — О Сигфриде дражайшій супруже мой (*Берта дѣнесе свещъ, перо, книгъ и мѣстило, и ги предава на Геновева, коя като ги прѣе, сѣдва написва писмо и го предава на Берта*). Берто! на ти това писмо, кое-то съмъ повече съсъ сълзы наквасила, нежели съ мѣстило на писала; и пази го като найголѣмъ драгоценность не показвай го никому. А кога си дойде супругъ-тъ